

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. I. Proponitur Sententia affirmans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

tis, commiserunt incestum simpliciter, nimirum *ex humana fragilitate*, non autem *animo*, & *spe*, hoc ipso titulo, & *via*, *sibi facilius obtinendi dispensationem*, debeant in supplicatione facere mentionem hujus incestus, secus non valiturà dispensatione, quantumvis tacito incestu subsecutà.

§. I.

Proponitur Sententia affirmans.

1161. Diverſe sunt in hac quaestione opiniones Authorum, ut videre licet apud P. Sanchez l. 8. hic d. 25. & magna omnino pars affirmantium, ad valorem dispensationis esse necessariam incestus mentionem. Inter hos sunt Sanchez cit. Laym. l. 1. Theol. moral. tr. 4. c. 22. Pyrrhus Corradus cit. l. 8. c. 1. à n. 3. Reginaldus, Cominch, & alij apud Vincent. de Justis. cit. l. 1. c. 4. à n. 271. quorum tamen aliqui non eodem modo praequirunt, ut videri potest apud Sanchez loco cit.
1162. Potissima fundamenta sententiae affirmantis sunt sequentia. 1. ex P. Sanchez cit. n. 8. quia stylus Curiae obtinuit, ut hic incestus explicetur, sive contigerit ante Pontificis dispensationem, sive post, antequam illam ordinarius expediat; at ea, quae stylus Curiae observat, sunt necessaria in dispensatione explicanda; quia *stylus curiae facit jus, e. quam gravi. de Crimine falsi*; nec ab eo recedi debet, ut multis probat Mascardus de Probat. conclus. 317. n. 51.
1163. Secundò, taciturnitas veri, quo expresso Pontifex non solet concedere dispensationem eo modo, quo concessit, sed cum quibusdam moderationibus, reddit eam subreptitiam, & nullam; at hoc fit manifestato incestu: tunc enim dispensationem aliter concedit, nimirum praescriptà certà poenitentia, impositione pecuniaria, cum clausulà, *ut superstes eo matrimonio soluto, non transeat ad aliud*; & sine his, incestu tacito. ergò.
1164. Tertio, qui committunt incestum in gradu prohibito eo animo, ut inde facilius fiat dispensatio, tenentur utrumque exponere ad valorem dispensationis pro matrimonio inter eos contrahendo; nam Tridentinum specialiter nunc punit eos, *qui spe facilius obtinendi dispensationem, scienter in gradu prohibito contrahunt, &*

consummant matrimonium: ergò, qui non eà spe, sed *fragilitate lapsi sunt* per incestum, tenebuntur hanc exponere; quod maximè procedit, licet contraxerint in gradu prohibito cum ignorantia impedimenti, *si culpabiliter neglexerunt denuntiationes*.

Quarto, incestus praestat perpetuum impedimentum matrimonio; ergò non possunt contrahere licite, nisi cum dispensatione obtenta super hoc impedimento: at sic manifestum est, incestum esse manifestandum; cum exinde sit impedimentum; ergò. Major autem constat dictis supra.

§. II.

Eligitur sententia negans.

Ante conclusionem supponendum, hanc quaestionem pendere ab illa, *quando vitietur gratia, vel dispensatio ex subreptione?* hoc est, *tacitè veritate aliquis qualitatis, vel circumstantiae?* in hac tamen re sunt diverſae opiniones. Nam aliqui dicunt, gratiam semper vitari tacitè qualitate, quà cognita concedens, vel non annuisset petitioni, vel saltem difficilius; alij docent, solum vitari gratiam tacitè veritate, seu qualitate, quà cognita dispensans precibus oratorum non annuisset. Ex quo videtur primum, & secundam sententiam in hoc differre, quòd illa velit, gratiam, seu dispensationem vitari *tacitè causà finali, vel impulsivà*; haec autem, solum *tacitè causà finali. Finalem* autem dicunt, quà non existente Princeps non concederet gratiam; *impulsivam*, quà non existente Princeps adhuc concederet, sed non ita facile. Sic Abbas Decius, Jafon, & alij, apud Sanchez cit. l. 8. hic d. 21. n. 8. in fine addentem, etiam *diei finalem*, sine qua non concederet *eo pacto*, quo concessa est: quidam autem volunt, vitari gratiam tacitè qualitate, *de jure* exprimendà, sive eà cognita Princeps adhuc concessisset, sive non; idem volunt, quando exprimenda erat *de stylo* Curiae; si autem talis sit, de qua non constat, eam de jure, vel stylo Curiae exprimendam esse, non vitari gratiam, ex ejus taciturnitate, nisi sit *causà finali*; ita Sanchez cit. l. 8. d. 21. à n. 13. quibus posituris:

Sententia